

На зараньта направи ми Айше знакъ, че трѣбва да отиде съ нѣкои приятелки, които я бѣха посѣтили, нѣкадѣ за нѣколко дена, и — тя отиде. Подиръ петъ дена, на зараньта, затрептѣ червената ѝ дрѣшка задъ кафезътъ отъ вториятъ катъ, която го тозъ часъ дигна, щомъ ме съгледа, и ме поздрави, но не тѣй живостно и весело, както трѣбваше да се надѣя. Една жалость бѣше разлѣйна по блѣдниятъ ѝ образъ и поглестъ ѝ бѣше извънредно жалостивъ.

Между това незагъснѣ да дойде расясненнето на туй явление. Вече на вториятъ день съгледахъ че сиѣха завѣситѣ отъ лѣвото крило на горниятъ катъ. Подиръ-него-день видѣхъ, че това сжщото стана и съ завѣситѣ на долниятъ катъ, а на третиятъ день изчезнаха завѣситѣ и отъ дѣсеното крило на горниятъ катъ. Азъ разбрахъ, че Мехеммедъ-бей се сели въ другъ конакъ или отива може би въ нѣкоя областъ. То бѣше въ краятъ на Ноемврий 1871.

Прѣзъ третѣ тия денѣ Айше не се откъсна отъ прозорецътъ. Гледаше ме непрестано и като въ отчаяние. Кога я попитвахъ, махваше жално съ рѣка къмъ морето. Азъ не се грижахъ да диря Черкезъ-Мустафа, нити да го пращамъ да разпита за работата.

На третиятъ день дойде и майка ѝ на прозорецътъ поздрави ме и ми направи съ рѣка знакъ, че ще си отиватъ. Къмъ пладиѣ ето и Айше на прозорецътъ, пребрадена съ бѣлъ флоръ, що го бѣше затъкнала подъ гущка и съ фередже на рамена, блѣдна като смъртъ и държѣше бѣло пошче въ рѣката си. Тя упрѣ пошчето на устата си и махна съ него къмъ мене; подиръ това покри очи съ пошчето и се отдалечи. Не я видѣхъ вече никога.

Нейното заминаване не ме покърти много, и азъ продължихъ да работя сѣ до вечерьта. Подиръ вечеря кога тиха нощъ покри земята, азъ, по обичаятъ си,